

OPINIE

KOMITET REGIONÓW

INTERACTIO – POSIEDZENIE HYBRYDOWE – 140. SESJA PLENARNA KR-U, 12.10.2020–
14.10.2020

**Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Równoważne warunki życia – wspólne wyzwanie dla
wszystkich poziomów sprawowania rządów w Europie**

(2020/C 440/02)

Sprawozdawca: Bernd LANGE (DE/EPL), starosta powiatu Görlitz

ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Wyraża zaniepokojenie z powodu rosnących nierówności gospodarczych, społecznych i terytorialnych w państwach członkowskich UE i między nimi. Ostatnie wydarzenia w Europie pokazały, że narastają różnice między poszczególnymi obszarami oraz osobami, jeśli chodzi o rozwój gospodarczy, zatrudnienie i dobrobyt. Różnice te występują na wszystkich szczeblach, od szczebla niższego niż lokalny po europejski, i osiągnęły poziom krytyczny. Tocząca się debata na temat pozostawionych samym sobie lub zapomnianych obszarów wyraźnie pokazuje, że potrzebne jest podejście bardziej ukierunkowane na konkretny obszar, aby stawić czoła wyzwaniom związanym z rozwojem tych miejsc.
2. Zwraca uwagę, że pandemia COVID-19 w państwach członkowskich z powodu kryzysu obejmującego większość obszarów jeszcze pogarsza istniejące wyzwania. Skutki gospodarcze i społeczne oraz związane z nimi warunki odbudowy są bardzo zróżnicowane w poszczególnych regionach.
3. W związku z tym ponownie podkreśla, że cel spójności terytorialnej, gospodarczej i społecznej określony w art. 174 TFUE musi pozostać priorytetem Unii Europejskiej. Do realizacji tego horyzontalnego celu muszą przyczynić się oprócz europejskiej polityki regionalnej i wspólnej polityki rolnej także wszystkie inne polityki Unii (np. polityka transportowa, polityka ochrony środowiska, polityka społeczna i energetyczna). Dotyczy to też w szczególności działań UE związanych z Europejskim Zielonym Ładem i dalszą cyfryzacją.
4. Przypomina o szczególnej sytuacji regionów najbardziej oddalonych, uznanej w art. 349 TFUE, i nalega na zobowiązanie się UE do przyczyniania się do rozwoju tych regionów poprzez szczególne środki na ich rzecz, z korzyścią dla całej Unii.
5. Podkreśla, że w 2017 r. jedna trzecia ludności UE mieszkała w miastach liczących ponad 100 000 mieszkańców, jedna trzecia w miastach liczących od 10 000 do 100 000 mieszkańców, a jedna trzecia w miasteczkach i gminach wiejskich liczących mniej niż 10 000 mieszkańców⁽¹⁾. W swoich wytycznych⁽²⁾ przewodnicząca Komisji Europejskiej zwróciła uwagę, że ponad 50 % Europejczyków mieszka na obszarach wiejskich.

(1) Federalny Instytut Badań nad Budownictwem, Urbanizacją i Zagospodarowaniem Przestrzennym, *Die Unterschiede bestimmen die Vielfalt in Europa. Ein Atlas ausgewählter Aspekte der räumlichen Strukturen und Entwicklungen*.

(2) https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/political-guidelines-next-commission_pl.pdf.

6. Zwraca uwagę, że w przeszłości europejska polityka strukturalna dotyczyła przede wszystkim spójności między regionami (NUTS 1 lub NUTS 2), ale oddziaływanie środków na podlegające regionom gminy nie zawsze było wystarczająco analizowane i brane pod uwagę.

7. Zauważa, że w ostatnich latach odnotowano w kilku państwach członkowskich i regionach zwiększone saldo przepływów migracyjnych netto z obszarów wiejskich do miejskich⁽³⁾, i sądzi, że polityka UE powinna przyczynić się do stawiania czoła wynikającym z tego wyzwaniom i do wykorzystania związanych z tym możliwości.

8. Jest zaniepokojony tym, że dalsza migracja do obszarów metropolitalnych w wielu miejscach stwarza istotne wyzwania dla ośrodków miejskich, takie jak niedostatek mieszkań, rosnące czynsze, przeciążenie infrastruktury publicznej czy problemy społeczne. W rezultacie wyludniania pojawiają się na obszarach wiejskich duże wyzwania dla małych i średnich miast i dla gmin oraz działających na ich terenie przedsiębiorstw. Utrzymanie infrastruktury publicznej i finansowanie usług publicznych jest utrudnione ze względu na mniejszą liczbę użytkowników, którzy są coraz starsi i wymagają większej ilości usług, a przedsiębiorstwa często borykają się z niedoborem wykwalifikowanej siły roboczej.

9. Zwraca w tym kontekście uwagę na przygotowywaną obecnie opinię KR-u pt. „Zmiany demograficzne: propozycje dotyczące oceny negatywnych skutków w regionach UE oraz poszukiwanie rozwiązań”⁽⁴⁾ i na opinię KR-u „Regiony metropolitalne: wyzwania i pozycja w przyszłej polityce spójności po 2020 r.”⁽⁵⁾.

10. Przypomina, że Agenda Terytorialna Unii Europejskiej 2020 przewiduje jako pierwszy z łącznie sześciu priorytetów promowanie policentrycznego i zrównoważonego rozwoju przestrzennego⁽⁶⁾ oraz że celowi temu przypisano duże znaczenie także w projekcie agendy terytorialnej 2030.

11. Stwierdza, że obecnie nie istnieje podejście horyzontalne na poziomie Unii Europejskiej mające na celu ograniczenie zachęt do migracji i niekontrolowanej urbanizacji czy dezurbanizacji poprzez poprawę warunków życia na wszystkich obszarach.

12. Przypomina o dużym znaczeniu celu zrównoważonego rozwoju ONZ nr 11 „Zrównoważone miasta i społeczności”, który powinien obowiązywać odnośnie do wszystkich rodzajów obszarów.

13. Jest zdania, że powszechnie dostępna publiczna infrastruktura punktowa i sieciowa oraz powszechnie dostępne usługi publiczne są niezbędnym warunkiem wstępnym zapewnienia wysokiej jakości warunków życia i zrównoważonego rozwoju na wszystkich obszarach Unii Europejskiej. W tym kontekście przypomina, że uwarunkowania strukturalne różnią się znacznie między państwami członkowskimi i w ich obrębie, a nawet w obrębie poszczególnych regionów.

14. Sądzi, że w działaniach podjętych przez Unię Europejską należy znaleźć równowagę między wsparciem dotyczącym gęsto zaludnionych obszarów miejskich a wsparciem dla obszarów wiejskich, które często postrzegane były przede wszystkim przez pryzmat rolnictwa. Ubolewa w związku z tym nad stosunkowo niskim poziomem interwencji z EFS i EFRR na obszarach wiejskich⁽⁷⁾ ⁽⁸⁾.

15. Obawia się, że kryzys związany z koronawirusem sprawi, że utrzymanie infrastruktury publicznej i świadczenie usług publicznych będzie jeszcze trudniejsze zwłaszcza w mniejszych, oddalonych, odizolowanych i słabszych finansowo gminach i regionach, jako że te władze lokalne mogą w szczególnym stopniu odczuć spadek wpływów z podatków. Może to jeszcze nasilić różnice rozwojowe z wcześniejszych lat. Podkreśla, że spadek inwestycji publicznych w infrastrukturę i usługi ma na ogół poważniejszy wpływ na słabsze grupy społeczne.

⁽³⁾ https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Archive:Statistics_on_rural_areas_in_the_EU#Further_Eurostat_information

⁽⁴⁾ COR-2019-04647-00-00-PAC.

⁽⁵⁾ COR-2019-01896-00-00-AC (Dz.U. C 79 z 10.3.2020, s. 8).

⁽⁶⁾ https://ec.europa.eu/regional_policy/en/information/publications/communications/2011/territorial-agenda-of-the-european-union-2020

⁽⁷⁾ „Evolution of the Budget Dedicated for Rural Development Policy”, analiza dla Komisji Zasobów Naturalnych, Progress Consulting, 2016 (uaktualniona w 2020 r.).

⁽⁸⁾ „EU Cohesion Policy in non-urban areas”, analiza dla Komisji REGI Parlamentu Europejskiego, Centrum Badań Polityk Europejskich (EPRC), 2020 r.

Krajowe strategie na rzecz zrównoważonego rozwoju terytorialnego

16. Uważa, że polityki Unii Europejskiej i państw członkowskich powinny zawsze się uzupełniać. W żadnym wypadku nie mogą być ze sobą sprzeczne ani dążyć do rozbieżnych celów. Podkreśla w związku z tym, że przy transpozycji dyrektyw UE do prawa krajowego należy unikać nadmiernie rygorystycznego wdrażania przepisów przez państwa członkowskie.

17. Wzywa zatem państwa członkowskie, aby w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi dalej rozwijały krajową politykę spójności i łączyły ją z wysiłkami na szczeblu europejskim, zgodnie z zasadą partnerstwa i wielopoziomowego sprawowania rządów.

18. W związku z tym zwraca uwagę, że w różnych państwach członkowskich istnieją już na szczeblu krajowym podejścia ukierunkowane na zrównoważoną politykę strukturalną, która ma być korzystna dla wszystkich terytoriów. Niektóre państwa proponują ogólne zasady rozwoju wszystkich obszarów⁽⁹⁾, natomiast inne opracowują specjalne plany dla określonych typów obszarów⁽¹⁰⁾ ⁽¹¹⁾.

19. Podkreśla, że w przypadku wymienionych strategii krajowych chodzi przede wszystkim nie o spójność gospodarczą w znaczeniu wyników gospodarczych, lecz raczej o ustanowienie pewnego standardu dla administracji publicznej, infrastruktury i usług publicznych, który stanowiłby podstawę dalszego rozwoju społeczno-gospodarczego.

20. Stwierdza, że we wszystkich strategiach krajowych wymienia się zazwyczaj zarządzanie zdecentralizowane jako podstawowy warunek dla tego, by poszczególne obszary były miejscami, gdzie dobrze się żyje. Struktury lokalne i regionalne są niezbędne do zapewnienia administracji bliskiej obywatelom i uczestnictwa w życiu demokratycznym.

21. Dostrzega, że w porównaniu z polityką europejską we wszystkich wymienionych politykach krajowych kładzie się większy nacisk na mniejsze jednostki (gminy, związki gmin, małe i średnie miasta itp.) na obszarach wiejskich w celu ich wzmocnienia, a tym samym zwiększenia ich atrakcyjności. We wszystkich strategiach postrzega się obszary wiejskie przede wszystkim jako miejsca, gdzie ludzie żyją i prowadzą działalność gospodarczą, oraz przewiduje środki polityki strukturalnej mające na celu rozwój tych obszarów.

22. Z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza podejścia sektorowe przyjmowane przez państwa członkowskie w ich strategiach krajowych. Pomimo znacznej różnorodności terytoriów jasne jest, że wyzwania są podobne w poszczególnych państwach członkowskich.

23. Podkreśla, że wszystkie podejścia krajowe wspominają o cyfryzacji jako o istotnym aspekcie. Powszechna dostępność infrastruktury cyfrowej i cyfrowych usług publicznych może przyczyniać się do tworzenia i utrzymania miejsc pracy także poza ośrodkami miejskimi, co z kolei mogłoby ograniczyć migrację zarobkową do dużych miast. Podkreśla, że zwiększona telepraca, której doświadczyliśmy podczas pandemii COVID-19, mogłaby zaoferować pracownikom większą elastyczność w wyborze miejsca zamieszkania. Zaznacza w związku z tym, iż oczekuje, że ze względu na ciągle postępującą cyfryzację wielu obszarów pracy korzyści płynące z zamieszkiwania w pobliżu miejsca pracy będą w perspektywie długoterminowej w wielu dziedzinach odgrywać mniej ważną rolę. Podkreśla, że tendencja ta nie powinna narazić na szwank polityki mobilności, zwłaszcza jeśli chodzi o ograniczenie wpływu na środowisko dojazdów do pracy i podróży służbowych.

24. Zwraca uwagę na potrzebę zadbania o to, by terytoria najbardziej oddalone od aglomeracji miejskich i o mniejszej gęstości zaludnienia miały taki sam poziom łączności cyfrowej, co ułatwi wdrażanie internetowych usług publicznych i telepracy jako narzędzi przyciągania ludności i talentów na te obszary.

25. Z zadowoleniem przyjmuje, że wszystkie strategie polityczne dotyczą również aspektu usług świadczonych w interesie ogólnym, w szczególności w odniesieniu do usług zdrowotnych, opiekuńczych i społecznych, szkół i innych placówek edukacyjnych, a także usług na rzecz ochrony osób starszych i integracji. Świadcząc usługi publiczne obywatelom, należy kierować się sprawiedliwością, niezależnie od ich miejsca zamieszkania.

26. Zwraca się zatem do przyszłych prezydencji niemieckiej, portugalskiej i słoweńskiej, by jako wkład we wdrażanie przyszłej agendy terytorialnej 2030 zainicjowały dyskusję i wymianę doświadczeń na temat najlepszego sposobu połączenia polityki strukturalnej UE i krajowych polityk rozwoju regionalnego w celu zmniejszenia nierówności terytorialnych i poprawy warunków życia w całej Europie.

⁽⁹⁾ Sprawozdanie końcowe Komisji ds. Równoważnych Warunków Życia, Niemcy.

⁽¹⁰⁾ *Ruralités: une ambition à partager – 200 propositions pour un agenda rural*, Francja.

⁽¹¹⁾ *Masterplan für den ländlichen Raum*, Austria.

Ogólne zalecenia dotyczące polityki europejskiej

27. Apeluje do Komisji Europejskiej, by uwzględniła podejścia krajowe i w ramach konkretyzacji art. 174 i art. 349 TFUE zapisała cel dotyczący „równoważnych warunków życia” w dokumentach na szczeblu europejskim.
28. Podkreśla swobodę działania państw członkowskich w dziedzinie usług świadczonych w interesie ogólnym. Zgodnie z zasadą pomocniczości ramy europejskie powinny jedynie uzupełniać działania podejmowane na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym.
29. Wzywa do opracowania europejskiej długoterminowej strategii rozwoju terytorialnego, uwzględniającej interakcje między aglomeracjami, obszarami miejskimi i wiejskimi.
30. Wzywa Komisję Europejską, by nie tylko zwracała uwagę na rozwój gospodarczy państw członkowskich, ale także uwzględniała i doceniała wysiłki podejmowane w dziedzinie usług świadczonych w interesie ogólnym, zwłaszcza na obszarach rzadziej i słabo zaludnionych lub najbardziej oddalonych, na których ludność mieszka w znacznym rozproszeniu.
31. Uważa, że stworzenie odpowiednich warunków strukturalnych we wszystkich państwach członkowskich oraz we wszystkich gminach i regionach ma zasadnicze znaczenie dla zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego Unii Europejskiej. Fundusze strukturalne mogą w znacznym stopniu przyczynić się do osiągnięcia tego celu, ale nie mogą pozostać jedynym sposobem wspierania wyważonego rozwoju. Wszystkie obszary polityki, w tym także zapowiedziana przez Komisję Europejską wizja dla obszarów wiejskich, powinny przyczyniać się do realizacji tego horyzontalnego celu.
32. Podkreśla, że taki cel wymagałby szczegółowej analizy terytorialnego oddziaływania środków europejskich, na etapie zarówno prelegislacyjnym, jak i postlegislacyjnym.
33. W związku z tym zaleca rozszerzenie zaproponowanej w agendzie miejskiej „weryfikacji pod kątem potrzeb miast” (*urban proofing*) europejskich strategii politycznych o „weryfikację pod kątem potrzeb obszarów” (*territorial proofing*), tj. zintegrowaną ocenę wykonalności wdrożenia na obszarach gęściej zaludnionych (np. miejskich) i słabiej zaludnionych (np. wiejskich), przy uwzględnieniu ich specyfiki, oraz uzupełnienie tego oceną oddziaływania terytorialnego. W ten sposób można zadbać o to, by wymogi regulacyjne przynosiły odpowiednie skutki i nie przyczyniały się do dalszego wspierania niekontrolowanej urbanizacji lub dezurbanizacji.
34. Uważa, że należy zwrócić większą uwagę na małe i średnie miasta jako punkty zaczepienia na słabiej zaludnionych obszarach. Gminy zapewniają podstawowe usługi świadczone w interesie ogólnym i udostępniają obywatelom niezbędną infrastrukturę, która znacznie zwiększa atrakcyjność obszarów wiejskich.
35. Podkreśla, że nawet większe miasta nadal stoją w obliczu poważnych wyzwań i w związku z tym potrzebują finansowego i organizacyjnego wsparcia Unii Europejskiej. Nie można tworzyć konfliktu między różnymi rodzajami obszarów. Agenda miejska i wynikające z niej partnerstwa są uznawane za dobry przykład możliwej współpracy między szczeblem europejskim i lokalnym.
36. Zachęca Komisję Europejską do bardziej systematycznego gromadzenia porównywalnych danych statystycznych na potrzeby oceny rozwoju obszarów wiejskich poniżej poziomu NUTS 2, bez zwiększania obciążeń administracyjnych spożywających na władzach lokalnych.
37. Zaleca, aby przewodniczący zespołów międzypartyjnych Parlamentu Europejskiego w pełni włączyli przedstawicieli KR-u w prace takich zespołów zajmujących się rozwojem obszarów miejskich i rozwojem obszarów wiejskich, ułatwiając w ten sposób wymianę poglądów na temat konkretnych wyzwań.
38. Podkreśla, że przy tworzeniu w przyszłości unijnych grup roboczych i eksperckich trzeba zapewnić wyważony udział przedstawicieli jednostek różnorodnych szczebli administracji i różnej wielkości z obszarów miejskich i wiejskich. Podejścia opracowywane dla większych miast i przez nie z reguły nie są dostosowane do potrzeb mniejszych jednostek terytorialnych ze względu na odmienną sytuację organizacyjną i finansową.
39. Apeluje, by wszystkie dyrekcje generalne Komisji Europejskiej i komisje Parlamentu Europejskiego w pełni uwzględniały interakcje między obszarami miejskimi i wiejskimi oraz opracowywały spójne europejskie strategie polityczne, które w sposób wyważony będą działały na wszystkich rodzajach obszarów.

40. Wzywa do lepszego uznania przez wszystkie dyrekcje generalne Komisji Europejskiej i komisje Parlamentu Europejskiego zalet współpracy zarówno instytucjonalnej, jak i funkcjonalnej w takich dziedzinach jak planowanie, mobilność, środowisko, usługi świadczone w interesie ogólnym i inwestycje publiczne. Współpraca ta umożliwia osiągnięcie korzyści skali oraz wzmocnienie powiązań i zapewnienie większej spójności terytorialnej, gospodarczej i społecznej między obszarami miejskimi, podmiejskimi i wiejskimi w tym samym obszarze funkcjonalnym lub regionie.

41. Apeluje o kompleksowe podejście na szczeblu UE, które rozwiąże wyzwania w zakresie współpracy transgranicznej miast, regionów i gmin oraz zwiększy potencjał tej współpracy w zakresie zmniejszania dysproporcji między różnymi rodzajami osiedli.

Zalecenia dotyczące europejskiej polityki regionalnej

42. Jest zdania, że europejska polityka regionalna powinna być ukierunkowana – w ramach dążenia do konwergencji i rozwoju regionów w UE – przede wszystkim na stworzenie na wszystkich obszarach podstaw strukturalnych dla zrównoważonego wzrostu. Zrównoważony i długoterminowy rozwój społeczno-gospodarczy może mieć miejsce jedynie na tych obszarach, na których obywatelom i przedsiębiorstwom zapewniono niezbędne warunki. W związku z tym podkreśla potrzebę silniejszych zachęt dla przedsiębiorstw na obszarach wiejskich.

43. Przypomina, że cel, jakim są równoważne warunki życia, powinien być również brany pod uwagę w ramach koncentracji tematycznej europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (i EFRROW). Europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne powinny umożliwiać wspieranie we wszystkich regionach niezbędnej infrastruktury lokalnej i regionalnej oraz usług publicznych. Wyłączenie EFRROW ze wspólnych przepisów dotyczących funduszy strukturalnych przynosi przy tym efekty przeciwne do zamierzonych. Rozdzielenie to niepotrzebnie utrudnia zapewnianie spójnego wsparcia wielofunduszowego na obszarach miejskich i wiejskich.

44. Przyjmuje w tym kontekście do wiadomości szczególnie przydział środków dla obszarów miejskich w ramach EFRR, ale zwraca uwagę, że taki przydział wymaga również przyznania na porównywalną skalę środków dla obszarów wiejskich. Uważa, że w perspektywie długoterminowej bardziej stosowne byłoby przewidzenie specjalnych środków na powszechne świadczenie usług, które przyczyniają się do wyważonego rozwoju terytorialnego i zwiększenia odporności wszystkich jednostek samorządu terytorialnego (infrastruktura szerokopasmowa, szpitale lub służba zdrowia, infrastruktura transportowa itp.). Wspierałoby to tworzenie podstaw dla osiedlania się obywateli i umiejscawiania przedsiębiorstw również poza ośrodkami miejskimi, co z kolei tworzy miejsca pracy i zmniejsza presję na migrację do miast.

45. Uważa, że ze względu na niską rentowność usług publicznych na słabiej zaludnionych obszarach wsparcie z funduszy strukturalnych powinno mieć przede wszystkim formę dotacji.

46. Uważa, że wsparcie z funduszy strukturalnych należy w większym stopniu przeznaczać na uruchomienie i utrzymanie infrastruktury technologicznej, zarówno w dziedzinie telekomunikacji, jak i usług cyfrowych, która to infrastruktura jest niezbędna dla zagwarantowania równego rozwoju terytorialnego. W tym celu promowane będą partnerstwa publiczno-prywatne, przy czym sektor publiczny będzie odgrywał wiodącą rolę we wdrażaniu działań inwestycyjnych służących temu celowi.

47. Wzywa Komisję Europejską do zajęcia się tą kwestią w następnym, ósmym sprawozdaniu na temat spójności, które ma się pojawić we wrześniu 2021 r.

48. Apeluje o stworzenie silniejszych powiązań między nową unijną agendą terytorialną 2030 a nową polityką spójności na lata 2021–2027, by wyposażyć politykę spójności w terytorialne ramy strategicznych wytycznych w celu stworzenia zielonej i sprawiedliwej Europy, w której żadne z terytoriów nie pozostanie w tyle.

Zalecenia dotyczące innych obszarów polityki

49. Podkreśla, że należy również w większym stopniu dostosować europejskie zasady dotyczące polityki transportowej, by uwzględnić ich wpływ na równomierne osiedlanie się ludzi. Dotyczy to planowania transportu publicznego, transportu kolejowego, ale również korzystania z usług wspólnych przejazdów samochodami (*ridesharing*). Jak dotąd usługi wspólnych przejazdów oferowane są głównie na obszarach miejskich, ponieważ mniejsza gęstość zaludnienia na obszarach wiejskich oznacza niższe dochody. W perspektywie długoterminowej należy zbadać możliwości powszechnego świadczenia odpowiednich usług transportowych, ewentualnie w ramach obowiązku świadczenia usług publicznych.

50. Stwierdza, że europejskie przepisy dotyczące transportu (w szczególności w odniesieniu do emisji i ochrony klimatu) oznaczają często znacznie większe wyzwania dla transportu publicznego na obszarach wiejskich niż dla podmiotów działających na obszarach miejskich. Przejście na technologie niskoemisyjne, zwłaszcza w przypadku autobusów, jest obecnie z uwagi na wymogi technologiczne i dostępność rynkową, przede wszystkim na słabiej zaludnionych obszarach i obszarach górskich, nie wszędzie możliwe – ze względu na wyższe koszty, ograniczony zasięg i częściowo także dłuższy czas ładowania. Jednocześnie fundusze europejskie są udostępniane przede wszystkim na potrzeby mobilności w miastach, ponieważ w miastach mierzone poziomy zanieczyszczeń są zazwyczaj wyższe. W celu stworzenia i utrzymania wszędzie sprawnie funkcjonującego transportu publicznego przepisy powinny przewidywać różne środki w odniesieniu do różnych rodzajów obszarów lub należy udostępnić dodatkowe środki dla tych obszarów, na których finansowanie jest szczególnie trudne (takich jak obszary wiejskie, oddalone, najbardziej oddalone, wyspiarskie i górskie).

51. Podkreśla, że praca mobilna odgrywała znaczącą rolę również przed pandemią COVID-19. Także cyfrowe usługi administracji publicznej mogą być oferowane i można z nich korzystać tylko tam, gdzie zarówno ich dostawcy, jak i użytkownicy mają szybkie łącza szerokopasmowe.

52. Uważa, że przy rozbudowie łączności szerokopasmowej i mobilnej lub sieci 5G i 6G należy zawsze dążyć do zapewnienia powszechnej dostępności, zachowując zgodność z europejskimi normami emisji. Przy tym rozbudowa ta powinna odbywać się przede wszystkim w oparciu o sektor prywatny. Na obszarach, gdzie powszechna rozbudowa łączności światłowodowej ze względów ekonomicznych jest możliwa jedynie przy wsparciu finansowym ze strony władz publicznych, należy stworzyć władzom lokalnym i regionalnym możliwość zapewniania go w sposób pewny pod względem prawnym i ukierunkowany.

Bruksela, dnia 14 października 2020 r.

Apostolos TZITIKOSTAS

*Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów*
